

כלבוטק

מאת

ד"ר יקוחיאל שרעבי

ועדנה פינרו

לא רוצה „דווקא“ ולא רוצה „לסגור חשבון“ אני כשום מוטריד

מה קורה לכלב שעושה את צרכיו כשאתם הולכים? הוצאתם אותו לפני שעובתם. יצאתם בסך-הכל לשלוש שעות. אין לו זיהומים או מחלות. מה לא בסדר? יותר מדי אנשים מצפים מן הכלב להתרגל להרגשת בידוד בלא שהכינו אותו לכך. כלב שלא הוכן לבידוד, מתקשה לעמוד בו. זה מפריע לו ריגשית. החברה שלו זנחה אותו, והוא אינו יודע מה לעשות בקשר לכך. הוא ממולכד. הוא נעשה מתוח וחסר מנוחה. אצל בני-אדם נקראת תופעה זו חרדה. הכלב ינבח, ילעט, יחפור ויעשה צרכיו. במצבים קיצוניים הוא עלול לפגוע בעצמו וללעוס את הרגל שלו. הוא אינו עושה זאת „דווקא“ לבעליו. הוא מוטריד מאוד — ומנסה לפרוק את המועקה בפעולה. שיחוררו לחצי המעיים והכליות, נביחה, חפירה ולעיסה גורמים להקלה ארעית.

זוכרים את המאמר של פגי פרודו האנשה, שנשלח אלינו באדיבות המועדון הישראלי לכלבי בוקסר? רואים את התמונה? כמה הוא אנושי! וזו בדיוק הבעייה. או חזרה לעניין האנשה: הכלב עושה צרכיו בבית, בעוד אתם בקולנוע. מחשבתכם הראשונה כבני-אנוש היא: האם עשה זאת כדי לסגור חשבון איתכם, או אולי עשה זאת „דווקא“? הישבו לרגע: האם „דווקא“ זה אינו אלא רגש אנושי ככל דבר שאותו שתלתם בכלבכם? אינו מכירה אף בעל-חיים שמבצע פעולה כלשהי נגד בעל חיים אחר כדי „לסגור חש-בון“ בשל פעולה קודמת כלשהי. הכלב אינו חושב באופן שלילי. לעומתו, בני-אנוש כן. כלבך אינו מתיישב לחשוב וזומם וחורש מזימות.

זר-פרחים ומיאו לבאר-שבע

שורה זו נכתבת כאיזכור ודגש גוסף לידעיה המרגשת (אודות הצלתו של הכלב סאם) שקראנו במדור זה לפני גיליונות אחדים. כבעליהם של ארבעה חתולים היינו ער-ניים וריגשיים במיוחד לעניין הטיפול הווטרינרי בהם. נתמזל כולנו ומצאנו להם רופא מעולה, אך יראנו מפני הרגע שבו תהיה ידו צרה מלהושיע. מהאסון ששום קליניקה פרטית לא תוכל להתמודד עימו. והאסון התרחש: שניים מחתולינו הור-עלו. על סף גסיסה — אחרי שכלו כל הקיצין — הדהרנו אותם (בעצתו של הווטרינר שלנו) אל בית-החולים-הווטרינרי גרי בבאר-שבע. שם, תחת השגחתו של ד"ר ראובן יגיל וצוות עוזריו המסורים, זכו השניים בטיפול מסור, מלא אהבה, שהציל את חייהם והשיבם לאיתנם. אבל לא רק הפעולה הרפואית ראוייה לציון. ציון מיוחד מגיע לד"ר יגיל, שהש-איר עלינו רושם בל יימחה. כשנטלנו את חתולינו בחזרה הביתה, הוא צייד אותנו בארגזי-ניסוי מיוחד השייך לו אישית, וכשהתקשנו, מקץ יומיים, להודות לו על הטיפול הנפלא ולהתעניין בהחזרת ארגזי-החתולים, אמר האיש: „שימרו אותו לעצ-מכם.“ הוא סירב לקבל כל מתנה וסיים בהזמנה נדיבת-לב: „בואו לבקר כל פעם שאתם מזדמנים לנגב.“ בוודאי שנבוא, ד"ר יגיל. אינו שאלה! על אנשים כאלה — ומקומות כאלה כבר נאמר: „ברוכים הם וברוך המקום.“

גודו לכם בעלי גורים - לא חיסנתם שוב!

זהו שוב תזכורת בעיקבות המציאות הכאובה: מה לעשות, זוכרים לטייל איתו, להאכיל אותו, לאבק אותו, ורק דבר אחד שוכחים: לחסן אותו חיסון חוזר. בתקופה האחרונה נראים כלבים כשהם מקיאים, לא רוצים לאכול, חומם עולה אלי-על, הם משלשלים.

זהו תיסמונת שונה מעט מן הפרוו הקלאסי ומופיעה בכלבים שחוסנו פעם אחת ולאחר מכן לא חוזרו על החיסון בתום פרק זמן. הצעתנו לחסן גורים בגיל שישה שבועות, לחזור על החיסון הזה כעבור חודש, לבגיל חצי שנה, לחזור עליו שוב. רצוי שבתקופה הראשונה, עד שהכלב מקבל גוגי-דנים, הוא לא יבוא במגע הדוק עם כלבים שיש חשש כי הם נגועים. העברת הווירוס נעשית דרך הצואה, ווירוס זה עמיד ותקיף ועלול להשאיר בחיים כשבועיים. לגורים יש נטייה לרחח צואה של כלבים אחרים וזו בדיוק הצרה.

בעיית הפיקה המשוחררת

איך הוא קופץ! תמוד שכזה, ממש כמו לקדן בלט! כל המישפחה מתפעלת והוא עצמו, בעיקר אם הוא ממישפחת הטרייר או הפודל, נראה משועשע בהחלט מלהטיר טיה. אבל לפעמים קורה דבר מוזר ללוי-ליין הזה: פיקת הברך שלו משתחררת, והוא מתחיל לצלוע. הרופאים מכירים את התופעה בשם הפשוט: פריקה של פיקת-הברך. הבעלים מכירים אותה פחות, וכשהכלב שלהם מת-חיל לצלוע — ובכלבים קטנים הצליעה מאובחנת פחות ודווקא אצלם הפריקה שכיחה יותר, כי הם נוטים לקפוץ על בעליהם — או או חושבים הבעלים על ראומטיזם (אולי קר לו?), על התונה (אולי קיבל מכה ולא ראינו?) או על פגם מלידה (אולי הוא בכלל נולד כך ולא שר-נו לב?). אבל האמת היא שזה כואב לו וחבל. אפשר לחוש בקלות אם אכן זוהי פריקה במישוש בידיים מאומנות — כן, הפיקה קופצת החוצה — ואז אפשר בניתוח קל לתקן את המעוות והכלב יחזור ללכת בצור-רה ונורמלית. ככל שהכלב צעיר יותר, כך רבים יותר סיכוייו של הניתוח להצליח, כי עדיין אין התקשות של גידים, ובכלל, למה לו לקפוץ כל כך גבוה, מי הוא? אולטי פרי?